



Arrest

nr. 215 017 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2018 dient de eerste verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 2 juli 2018 werd deze aanvraag door de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht op 9 juli 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2018 werd ingediend door:

Naam: V.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1954

Geboorteplaats: Tbilisi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse zoon, de genaamde V. A. (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW Turnhout dd. 05.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun krijgt. Een dergelijk attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt.

- Certificaat van Banque de Développement d'Arménie dd. 13.09.2016 dat stelt dat betrokkene een gezamenlijke rekening heeft met zijn echtgenote en dat er sinds 2007 voor 39.490,72 euro aan stortingen zijn gebeurd van zijn zoon A. V..

- Attest van Comité des Revenus d'Etat auprès du Gouvernement de la République d'Arménie, Inspection Fiscale d'Arabkir dd. 15.08.2016, dat stelt dat bij gebrek aan gegevens geen informatie te kunnen geven omtrent geen werkactiviteiten voor de periode van 01.01.2013 tot en met 11.08.2016. Het attest sluit echter niet uit dat betrokkene voor die tijd niet is tewerkgesteld is geweest of een inkomen genoten heeft, en aldus niet onvermogen was in het land van herkomst.

- Certificaat van Ministère de travail et des affaires sociales de la République d'Arménie dd. 09.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet pensioengerechtigd is en geen uitkering van de staat geniet. Dat betrokkene op datum van het attest geen uitkering genoot, neemt echter niet weg dat dat wel het geval kan geweest zijn in het verleden.

- Certificaat République d'Arménie Arrondissement Administratif de Kanaker-Zeytun de la ville d'Erevan dd. 18.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom bezit. Dit attest echter zegt niets over het verleden. Gelet betrokkene sinds 14.12.2016 in België verblijft, lijkt het dan ook niet onlogisch dat zij op datum van het attest geen eigendommen meer heeft in het land van herkomst.

- Bewijzen van geldverzendingen van referentiepersoon aan betrokkene en op de gezamenlijke rekening van betrokkene en zijn echtgenote via Commerzbank AG Frankfurt en de Armenian Development Bank, ABN AMRO en ING waaruit blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote in de periode 2010 – 2016 op regelmatige basis financiële steun kregen vanwege de referentiepersoon.

Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat veel van de overschrijvingen gebeurd zijn met de vermelding "salaris". Dit zou een indicatie kunnen zijn dat betrokkene en/of zijn echtgenote tewerkgesteld zou geweest zijn in het bedrijf van hun zoon, en dat de Armeense overheid hier mogelijks niet van op de hoogte was. Het is voorts niet aangetoond dat betrokkenen op de geldstortingen van hun zoon werkelijk werden aangewend om in hun levensonderhoud te voorzien en dat zij daarop waren aangewezen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 14.12.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

1.2. Op 5 januari 2018 dient de tweede verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit eveneens in functie van haar zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 2 juli 2018 werd deze aanvraag door de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de tweede verzoekster ter kennis gebracht op 9 juli 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2018 werd ingediend door:

Naam: V.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse zoon, de genaamde V. A. (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW Turnhout dd. 05.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun krijgt. Een dergelijk attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt.

- Certificaat van Banque de Développement d'Arménie dd. 13.09.2016 dat stelt dat betrokkene een gezamenlijke rekening heeft met haar echtgenoot en dat er sinds 2007 voor 39.490,72 euro aan stortingen zijn gebeurd van haar zoon A. V..

- Attest van Comité des Revenus d'Etat auprès du Gouvernement de la République d'Arménie, Inspection Fiscale d'Arakir dd. 15.08.2016, dat stelt dat bij gebrek aan gegevens geen informatie te kunnen geven omtrent geen werkactiviteiten voor de periode van 01.01.2013 tot en met 11.08.2016. Het attest sluit echter niet uit dat betrokkene voor die tijd niet is tewerkgesteld is geweest of een inkomen genoten heeft, en aldus niet onvermogen was in het land van herkomst.

- Certificaat van Ministère de travail et des affaires sociales de la République d'Arménie dd. 09.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet pensioengerechtigd is en geen uitkering van de staat geniet. Dat betrokkene op datum van het attest geen uitkering genoot, neemt echter niet weg dat dat wel het geval kan geweest zijn in het verleden.

- Certificaat République d'Arménie Arrondissement Administratif de Kanaker-Zeytun de la ville d'Erevan dd. 18.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom bezit. Dit attest echter zegt niets over het verleden. Gelet betrokkene sinds 14.12.2016 in België verblijft, lijkt het dan ook niet onlogisch dat zij op datum van het attest geen eigendommen meer heeft in het land van herkomst.

- Bewijzen van geldverzendingen van referentiepersoon aan de echtgenoot van betrokkene en op de gezamenlijke rekening van betrokkene en haar echtgenoot via Commerzbank AG Frankfurt en de Armenian Development Bank, ABN AMRO en ING waaruit blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot in de periode 2010 – 2016 op regelmatige basis financiële steun kregen vanwege de referentiepersoon.

Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat veel van de overschrijvingen gebeurd zijn met de vermelding "salaris". Dit zou een indicatie kunnen zijn dat betrokkene en/of haar echtgenoot tewerkgesteld zou geweest zijn in het bedrijf van hun zoon, en dat de Armeense overheid hier mogelijks niet van op de hoogte was. Het is voorts niet aangetoond dat betrokkenen op de geldstortingen van hun zoon werkelijk werden aangewend om in hun levensonderhoud te voorzien en dat zij daarop waren aangewezen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 14.12.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie. Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekers wel de nodige stappen nemen om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekers hebben alle documenten bezorgd aan Dienst Vreemdelingen m.b.t. het feit dat zij geen inkomsten hebben in het land van herkomst doch hierover wordt niets vermeld in de beslissing.

Dat gesteld wordt dat betrokkenen wel aantonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon en reeds in het land van herkomst financiële steun kregen doch anderzijds wordt er gesteld dat zij niet aantonen dat zij zelf onvermogen zijn in het land van herkomst.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de zoon hen financieel steunde net omdat dit ze hiervan afhankelijk waren want zelf financieel niet voldoende draagkrachtig waren.

Ten tweede hebben zij gelegaliseerde documenten neergelegd waaruit bleek dat zij geen werk hadden in Armenië en dat zij ook geen ander inkomen hebben uit pensioen of steun van welke aard ook.

Er wordt tevens opgemerkt in de beslissing dat de geldstorting gebeurde met de vermelding 'salaris'. De referentiepersoon bedoelde 'leefgeld'. Zij worden niet tewerkgesteld in de zaak van hun zoon. Er werden slechts gelden gestort zodat zij in hun land van herkomst konden overleven en in hun levensonderhoud konden voorzien.

Ook werden deze gelden steeds overgemaakt vanuit zijn persoonlijke rekening en niet vanuit de rekening van de zaak, waardoor kan aangenomen worden dat het gaan om persoonlijke gelden en niet om een verdoken loon.

Zijn bedrijf heeft GEEN vertakkingen in Armenië.

M.b.t. het attest van het OCMW wordt er gemotiveerd dat dit van de referentiepersoon ontbreekt. De referentiepersoon heeft alle bewijzen van zijn inkomen binnengebracht. Hieruit blijkt dat dit duidelijk moet volstaan. Hij heeft nog nooit steun ontvangen en veronderstelde dat de bewijzen van zijn inkomen voldoende waren.

Verzoekers zijn volledig afhankelijk van hun zoon. Hij betaalt alles van en voor verzoekers, zelfs de ziektekostenvergoeding. Verzoekers hebben gezondheidsproblemen. Verzoeker werd geopereerd aan zijn maag. Verzoekster heeft hartritmestoornissen en last van hoge bloeddruk (veel schommelingen). Ook deze kosten worden gedragen door de referentiepersoon, hun zoon.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, de beslissingen zijn dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissingen van verwerende partij onterecht genomen werden en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekers dragen de beslissingen niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekers, niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekers dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen.

b) Aangaande het ten laste zijn van verzoekers

Verwerende partij stelt in zijn beslissingen dat er niet voldoende werd aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van oorsprong voorafgaandelijk aan hun komst naar België en dat ze niet aantonen dat ze in het land van herkomst onvermogen zijn.

Kruispunt Migratie stelt hierover: "Je bent ten laste als je afhankelijk bent van materiële steun van de Belg (en zijn echtgenoot of -partner). De materiële steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden. " "Wanneer ben je 'ten laste'?"

Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden voor je aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.

Hoe bewijzen?

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manier en bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- Bewijs van onvermogen*
- Burgerlijke stand*
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's "*

Zij stelt: "Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokken niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, er onvoldoende werd aangetoond dat bij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

Verzoekers hebben de nodige stukken voorgelegd m.b.t. het feit dat zij reeds steun ontvingen in hun land van herkomst. Verwerende partij bevestigt dit ook, doch stelt dat ze niet aantonen dat ze onvermogen waren in het land van herkomst.

Er dient slechts de laatste 6 maanden aangetoond te worden, doch verzoekers leggen bewijzen voor van de laatste 6 jaar. Hieruit blijkt dat de verzoekers reeds lang financieel ondersteund worden door de referentiepersoon.

Verzoekers hebben wel degelijk de bewijsstukken voorgelegd dat ze geen inkomen hadden in het land van herkomst, alsook geen pensioen of uitkering genoten in Armenië.

Verwerende partij is dan ook niet alleen zeer onzorgvuldig maar zelfs fout geweest in het dossier van verzoekers. Dat de stukken zeer duidelijk de afhankelijkheidsrelatie aantonen maar deze zeer éézijdig en foutief geïnterpreteerd worden om aldus tot de beslissing te kunnen komen.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier geen/onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en dienen de beslissingen te worden vernietigd.

In casu waren/zijn verzoekers in het verleden en tot op heden, afhankelijk van hun zoon, die over voldoende inkomsten beschikt (zie verder).

Dat de bestreden beslissingen tevens vernietigd dienen te worden omdat zij het rechtszekerheidsbeginsel schenden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen fout zijn, geen rekening hebben gehouden met alle stukken en feitelijke gegevens en flagrant voorbijgaan aan de huidige regel- en wetgeving.

c) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Men toont aan dat de referentiepersoon gedurende meer dan 6 jaar geregeld geld opstuurde naar verzoekers om in hun land van herkomst in hun onderhoud te voorzien.

Dat er niet ontkracht wordt dat er voldoende bewijzen van bestaansmiddelen zijn geleverd door de referentiepersoon.

Dat op basis van de documenten uit Armenië het ook duidelijk is dat verzoekers niet over eigen inkomsten beschikken, dan is het nogal evident dat zij afhankelijk zijn van de referentiepersoon om over de nodige bestaansmiddelen te kunnen beschikken en dat er dus een duidelijke afhankelijkheidsrelatie was en is, ook in Armenië.

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Ook in België zijn verzoekers nog steeds afhankelijk van hun zoon, die hen nog steeds financieel ondersteunt."

3.1.1. De verzoekers voeren in de eerste plaats de schending aan van de motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door (artikel 3 van) de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze motiveringsplicht betreft een formele motiveringsplicht. Zij heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de voorliggende zaak verwijzen de bestreden beslissingen duidelijk naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook naar het feit dat de verzoekers niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hun hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van hun in België verblijvende Nederlandse zoon (dit is de referentiepersoon). De bestreden beslissingen verduidelijken dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekers en de referentiepersoon van in het land van herkomst. In de bestreden beslissingen worden de stukken opgesomd die door elk van de verzoekers werden voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn van hun zoon en er wordt tevens gemotiveerd waarom uit deze stukken niet voldoende kan worden afgeleid dat de verzoekers, voorafgaand aan hun komst naar België, ten laste waren van de referentiepersoon. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt reeds dat de bewering, dat niets zou zijn vermeld omtrent de documenten die werden voorgelegd omtrent het gebrek aan inkomsten in het land van herkomst, feitelijke grondslag mist. De Raad wijst hieromtrent meer bepaald naar de volgende motieven, die in de beide bestreden beslissingen voorkomen:

"Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- (...)
- (...)
- *Attest van Comité des Revenus d'Etat auprès du Gouvernement de la République d'Arménie, Inspection Fiscale d'Arabkir dd. 15.08.2016, dat stelt dat bij gebrek aan gegevens geen informatie te kunnen geven omtrent geen werkactiviteiten voor de periode van 01.01.2013 tot en met 11.08.2016. Het attest sluit echter niet uit dat betrokkene voor die tijd niet is tewerkgesteld is geweest of een inkomen genoten heeft, en aldus niet onvermogen was in het land van herkomst.*
- *Certificaat van Ministère de travail et des affaires sociales de la République d'Arménie dd. 09.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet pensioengerechtigd is en geen uitkering van de staat geniet. Dat betrokkene op datum van het attest geen uitkering genoot, neemt echter niet weg dat dat wel het geval kan geweest zijn in het verleden.*
- *Certificaat République d'Arménie Arrondissement Administratif de Kanaker-Zeytun de la ville d'Erevan dd. 18.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom bezit. Dit attest echter zegt niets over het verleden. Gelet betrokkene sinds 14.12.2016 in België verblijft, lijkt het dan ook niet onlogisch dat zij op datum van het attest geen eigendommen meer heeft in het land van herkomst."*

Concluderend stelt de gemachtigde in beide bestreden beslissingen dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekers voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon, waarna hij nog preciseert dat *"gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."*

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan dan ook niet worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissingen verder inhoudelijk bekritisieren, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie: *“de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indienden, met name in functie van hun zoon die de Nederlandse nationaliteit bezit.

De Raad benadrukt vooreerst dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekers het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”* te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dit omdat de ascendent niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste

komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*”

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, vooropstelt dat een afdoende bewijs moet worden geleverd dat de verzoekers in het verleden en van in het land van herkomst of origine ten laste waren van hun Nederlandse zoon en dat zij op zijn steun waren aangewezen om in hun basisbehoeften te voorzien. Bijgevolg kan eveneens worden verlangd dat de verzoekers aantonen dat zij zelf in hun land van herkomst of origine onvermogen waren, dit is dat zij zelf niet de middelen hadden om in hun basisbehoeften te voorzien.

Te dezen laten de verzoekers gelden dat de gemachtigde rekening dient te houden met alle elementen in het dossier. Zij verwijzen hierbij naar een vermelding op “*de website van kruispunt-migratie*” waaruit blijkt dat “*(a)lvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht (...) verwerende partij steeds rekening (moet) houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland*”. Een dergelijke website is evenwel geen bron van recht. Bovendien betreft het hier geen beëindiging van een verblijfsrecht, doch wel de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. De verplichting om rekening te houden met de voormelde elementen kan niet worden gelezen in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen. Evenmin houdt de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel een dergelijke verplichting in. Bij gebrek aan een vermelding van enige rechtsgrond waaruit blijkt dat de verwerende partij ertoe gehouden is met de door hen opgesomde elementen van integratie en gezondheid rekening te houden, kunnen de verzoekers niet worden gevolgd in hun betoog.

Waar de verzoekers nog verwijzen naar het arrest nr. 120 763 van 17 maart 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen de verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In dit arrest wordt weliswaar gesteld dat bij de beoordeling van het duurzame en stabiele karakter van de relatie rekening moet worden gehouden met het geheel van de voorliggende elementen, doch er kan nergens in worden gelezen dat rekening moet worden gehouden met “*de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland*”. Aldus laten de verzoekers na de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen dan wel deze aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In de bestreden beslissingen kan voorts, in weerwil van hetgeen de verzoekers voorhouden, geenszins worden gelezen dat de verzoekers wel zouden hebben aangetoond dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon. De gemachtigde concludeert in tegendeel dat de verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat zij van in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon.

De verzoekers kunnen wel worden gevolgd waar zij stellen dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat zij niet voldoende hebben aangetoond dat zij zelf onvermogen zijn in hun land van herkomst. Omtrent de in dit verband voorgelegde documenten wordt als volgt gemotiveerd:

“*Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:*

- (...)
- (...)

- *Attest van Comité des Revenus d'Etat aupres du Gouvernement de la République d'Arménie, Inspection Fiscale d'Arabkir dd. 15.08.2016, dat stelt dat bij gebrek aan gegevens geen informatie te kunnen geven omtrent geen werkactiviteiten voor de periode van 01.01.2013 tot en met 11.08.2016. Het attest sluit echter niet uit dat betrokkene voor die tijd niet is tewerkgesteld is geweest of een inkomen genoten heeft, en aldus niet onvermogen was in het land van herkomst.*
- *Certificaat van Ministère de travail et des affaires sociaux de la République d'Arménie dd. 09.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet pensioengerechtigd is en geen uitkering van de staat geniet. Dat betrokkene op datum van het attest geen uitkering genoot, neemt echter niet weg dat dat wel het geval kan geweest zijn in het verleden.*
- *Certificaat République d'Arménie Arrondissement Administratif de Kanaker-Zeytun de la ville d'Erevan dd. 18.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendom bezit. Dit attest echter zegt niets over het verleden. Gelet betrokkene sinds 14.12.2016 in België verblijft, lijkt het dan ook niet onlogisch dat zij op datum van het attest geen eigendommen meer heeft in het land van herkomst."*

Door louter te herhalen dat zij documenten hebben neergelegd waaruit bleek dat zij geen werk hadden in Armenië, noch enig ander inkomen uit pensioen of eender welke steun, tonen de verzoeker op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde op grond van een kennelijk onredelijke motivering of onzorgvuldige beoordeling tot het besluit kwam dat met de genoemde documenten niet werd aangetoond dat de verzoekers onvermogen waren in Armenië. De concrete redengeving als waarom de aangeleverde documenten niet volstaan, wordt door de verzoekers geheel ongemoeid gelaten. Ook door enkel te stellen dat hun zoon hen financieel steunde net omdat zij zelf financieel niet voldoende draagkrachtig waren, kan geen afbreuk doen aan de hierboven weergegeven motieven. De Raad kan voorts niet inzien waarom (regelmatige) geldstortingen van een zoon aan zijn ouders op evidente wijze zouden aantonen dat deze ouders niet in staat zouden zijn om zelf in hun basisbehoeften te voorzien in hun land van herkomst. Het is immers geheel niet ondenkbaar dat deze stortingen andere middelen betreffen dan de middelen die nodig zijn om in het elementaire levensonderhoud te voorzien. De verzoekers tonen het tegendeel alleszins op geen enkele wijze aan.

De verzoekers tonen aldus niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben besloten dat zij niet voldoende hebben aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst onvermogen waren en waren aangewezen op de geldstortingen van hun zoon om in hun levensonderhoud te voorzien.

In de mate dat de verzoekers betogen dat zij nooit tewerkgesteld waren door hun zoon, dat het verblijf van hun zoon geen vertakkingen heeft in Armenië en dat met de vermelding 'salaris' op de overschrijvingen eigenlijk 'leefgeld' werd bedoeld, beperken zij zich tot loutere en blote beweringen. Met dergelijke ongestaafe beweringen wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte dan wel op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *"veel van de overschrijvingen gebeurd zijn met de vermelding "salaris". Dit zou een indicatie kunnen zijn dat betrokkene en/of haar echtgenoot tewerkgesteld zou geweest zijn in het bedrijf van hun zoon, en dat de Armeense overheid hier mogelijks niet van op de hoogte was."* Nog minder doen deze beweringen afbreuk aan het determinerend motief dat *"niet (is) aangetoond dat betrokkenen op de geldstortingen van hun zoon werkelijk werden aangewend om in hun levensonderhoud te voorzien en dat zij daarop waren aangewezen"*. De vaststelling dat veel van de overschrijvingen van de zoon de vermelding 'salaris' dragen, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Dat eigenlijk de vermelding 'leefgeld' zou zijn bedoeld, daar kan de gemachtigde uiteraard geen rekening mee houden. Ook de loutere bewering dat het bedrijf van de zoon geen vertakkingen heeft in Armenië en de loutere ontkenning dat de verzoekers voor dat bedrijf arbeid hebben verricht, volstaan niet. Met een dergelijke uiteenzetting doen de verzoekers niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (zie woonstcontrole door de politie) dat er indicaties zijn dat de verzoekers voorheen niet in Armenië hebben verbleven, maar dat zij illegaal in Nederland verbleven en dat zij uiteindelijk in België bij hun zoon zijn gaan wonen omdat ze geen verblijfsvergunning kregen in Nederland. De mogelijkheid dat de vermelding 'salaris' wel degelijk voortkomt uit een tewerkstelling van de verzoekers in het (Nederlandse) bedrijf van hun zoon, wordt dan ook geenszins tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. De loutere bewering dat de gelden werden overgeschreven van de persoonlijke rekening van de zoon, kan door de Raad niet geverifieerd worden. De verzoekers brengen immers geen enkel gegeven bij met betrekking tot de rekeningen van het bedrijf en de persoonlijke rekening(en) van hun zoon. Ook het administratief dossier bevat geen stuk waaruit blijkt welke de bedrijfsrekening is.

De verzoekers gaan vervolgens in op het motief dat er geen OCMW-attest werd voorgelegd van de referentiepersoon. Dit motief vormt echter geen dragend motief van de bestreden beslissingen. Uit de motieven van deze beslissingen en uit de hierboven weergegeven uiteenzettingen omtrent artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet blijkt immers dat alleszins en dus op determinerende wijze moet worden aangetoond dat de verzoekers reeds van in het land van herkomst ten laste waren van hun zoon. Of er al dan niet een OCMW-attest op naam van de zoon werd voorgelegd waaruit kan blijken dat deze niet ten laste valt van de Belgische overheden, is hieraan vreemd. Met hun kritiek tegen de vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissingen, kunnen de verzoekers dan ook geen afbreuk doen aan de determinerende overweging dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”*. Deze kritiek kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

De verzoekers poneren voorts dat zij volledig afhankelijk zijn van hun zoon. Het betreft wederom een loutere negatie van de motieven van de bestreden beslissingen, die niet volstaat om deze beslissingen te vitiëren. De bewering dat de verzoekers in België nog steeds afhankelijk zijn van hun zoon, doet verder niet ter zake aangezien de aanvragen van de verzoekers werden afgewezen, met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekers niet voldoende hebben aangetoond dat zijn voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste waren van hun zoon.

In een verdere uiteenzetting citeren de verzoekers wederom vermeldingen van de website *“kruispunt-migratie”*, waaruit zij menen af te leiden dat de afhankelijkheidsrelatie met hun zoon slechts moet worden bewezen in een periode van zes maanden voorafgaand aan de aanvraag. Nog los van het feit dat de door de verzoekers geciteerde vermelding een bewijs van geldstortingen gedurende *“minstens”* zes maanden wordt vooropgesteld en niet *“slechts”* zes maanden, herhaalt de Raad dat de door de verzoekers geciteerde website geen bron van recht is. Noch artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, noch de desbetreffende uitvoeringsbepalingen in het vreemdelingenbesluit schrijven voor gedurende welke periode er overschrijvingsbewijzen moeten worden voorgelegd.

De Raad merkt voorts op dat de gemachtigde geenszins ontkent dat de verzoekers reeds lang financieel worden ondersteund door de referentiepersoon. Ook de door de verzoekers voorgelegde documenten en bewijsstukken met betrekking tot hun financiële situatie in Armenië werden in rekening genomen. De verzoekers menen dat deze stukken volstaan om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, doch zij verzuimen wederom om ook maar enig argument in te brengen tegen de concrete motieven als waarom de stukken niet voldoende bewijs leveren van onvermogenheid en het ‘ten laste’ zijn in het land van herkomst. Door slechts hun eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste waren van hun zoon, kunnen de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen niet onderuit halen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekers een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij onderbouwen hun tweede middel als volgt:

"Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers zijn naar België gekomen en wonen hier samen met hun zoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Wanneer verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair- balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging. (arrest RW 175.754/11)

Verzoekers zijn ouder dan 21 jaar waardoor gezinshereniging met hun zoon enkel mogelijk is als zij kunnen aantonen dat zij ten laste zijn van hun zoon.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stieffgrootouder?"

- *Bijdrage in administratieve kosten*
- *Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- *Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- *Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- *Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- *Voldoende huisvesting*
- *Ziekteverzekering*
- *Gezinscel" -*

Verzoekers hebben aangetoond dat zij in het verleden reeds afhankelijk waren van hun zoon en dit is zo tot op heden. Ook aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Er is tevens geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst aangezien zij in België samenwonen met hun zoon, die hen tot op heden onderhoudt. Dat wel degelijk de afhankelijkheid werd aangetoond en zij bij terugkeer in een mensonterende situatie zouden terecht komen.

Dat het duidelijk is dat verzoekers absoluut nood hebben aan de bijstand van hun zoon en van hem afhankelijk zijn.

Verzoekers mogen niet van hun zoon gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dienen de beslissingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissingen uitdrukkelijk aangeven dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeven. De verzoekers kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat zij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Minstens moet worden opgemerkt dat de verzoekers enkel stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst een onevenredige schending van de gezinsbescherming in de zin van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat de weigeringsbeslissingen worden genomen zonder bevelen om het grondgebied te verlaten, kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig worden toegerekend aan de thans bestreden beslissingen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn vaste rechtspraak oordeelt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De verzoekers tonen niet concreet aan dat er sprake is van een wanverhouding tussen hun belangen en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering.

Derhalve kan niet blijken dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekers in de bestreden beslissingen een concrete belangenafweging verwachten omtrent artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad nog op dat een uitdrukkelijke motivering omtrent de afweging van belangen in het licht van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet aan de administratieve overheid wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40bis van

de vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Bovendien houdt artikel 8 van het EVRM op zich geen uitdrukkelijke motiveringsverplichting in.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE